

”תערוכות בתל-אביב” / הארץ / 17.5.63 / תע’ יחיד / גלריה 220 / תל-אביב

תערוכת היחיד הראשונה של הציירת ניצה מליניק-שלוזנגר, מורכבת מאקוורלים, רישומים וציורים העשויים בטכניקה מעורבת של אקוורל ופסטל. תערוכתה של ניצה היא תערוכת חובבים מובהקת ולכן לא יהיה זה מן הצדק לדון בה מכל נקודת השקפה אחרת. אמנם, יכולה להתעורר כאן השאלה האם יש בכלל מקום לתערוכה של חובב והאם אין החובב, ע”י עצם הצגת תערוכת יחיד בפני הקהל, מוכיח את יומרתו למעמד החורג מגדר חובבנות, אך אם להתעלם משאלה זו - ולא כאן המקום לדון בה דיון ממצה - אפשר לומר שכתערוכת חובבים מעוררת תערוכתה של ניצה אהדה בחוסר יומרנותה. התערוכה רחוקה מאוד מהיות אחידה, אם מבחינת רמה ואם מבחינת תפיסה. כנראה שדבר אחד כרוך בשני: מאחר ולניצה אין עדיין תפיסה חזותית מגובשת ואחידה, אין לה גם כל קנה מידה לבדיקת עבודותיה היא. כמובן שבכל זאת יש לציירת מסוג זה מעין תחליף לעת מצוא של קנה מידה ציורי והוא מה שנקרא טעם, אך יש לזכור תמיד שטעם, כקנה מידה לבדיקת רמת אמנותיות, מוכתב א-פריורי ממושגי היסוד של בעל הטעם, ואם המושגים האלה מבוססים על רגשות שאינה מאוזנת במידה גדולה של ידיעה מקצועית, הרי שבאופן בלתי נמנע תהיה התוצאה ציור אקלקטי החסר לגמרי רמה אחידה. ובאמת אפשר למצוא בתערוכתה של ניצה, ליד מספר אקוורלים בהם יש מלבד האווירה גם ניסיון לחיפוש כן אחרי יחסי צורה-צבע (ויאמר לשבחה של הציירת אקוורלים אלה הם המאוחרים יותר), גם הרבה ציורים שאינם חורגים, ואף במעט, ממסגרת הסתמיות והבנאליות. כדוגמא לסוג הראשון אפשר להביא את האקוורלים “בית קפה” ו”בית קפה בגן”, בהם מורגש הניסיון לטיפול במשיכת המכחול כאלמנט בונה. כדוגמא לסוג השני, שלמרבית הצער הוא רב יותר מהראשון, יכולים לבוא המוצגים “חורבות”, “ערבית בצפת” וציורי האווירה חסרי המבנה מסוג “שחר ירוק” ו”מראה ים”.